

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce: **A. M.**, nar., st. příslušnost Turecko, t.č. neznámého pobytu, zast. SOZE, se sídlem Mostecká 5, 614 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2013, MV-62048-2/OAM-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 2.7.2013, postoupenou zdejšímu soudu 11.10.2013 Krajským soudem v Ústí nad Labem na základě jeho usnesení č.j. 75A 7/2013-29 ze dne 18.9.2013 o postoupení věci se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2013, doručeného žalobce dne 24.6.2013, č. j. MV-62048-2/OAM-2013, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 22.3.2013, č.j. CPR-53/ČJ-2013-931200-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22.3.2013, č.j. CPR-53/ČJ-2013-931200-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 1 roku, neboť pobýval na území bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V souladu s ust. 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 119

odst. 6 téhož zákona doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30-ti dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a toto rozhodnutí bude pravomocné. Podle ust. § 118 odst. 4 téhož zákona se do doby nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

Žalobce v žalobě namítá, porušení ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a domnívá se, že naplnil předpoklady čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a splňuje tak podmínky pro postup podle ust. § 120a a 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Obecně uvedl, že správní orgán při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel podle možností vstříc, při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu so vyšlo v řízení najevo a co uvedli účastníci, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí a podklady pro jeho vydání a úvahy a neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pokud by správní orgán aplikoval ustanovení Úmluvy, nedošlo by k vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, neboť správnímu orgánu uvedl, že na území ČR požádal o mezinárodní ochranu, přijel ze země, ve které se obává o svůj život z důvodu pronásledování pro uplatňování politických postojů, do přijímacího střediska se dostavil dobrovolně, jak jen to bylo možné, do ČR přijel v kamionu za pomoci převaděčů, když jiný způsob transportu nemohl zvolit z obav pronásledování ze strany tureckých státních orgánů, na které se nemůže obrátit. Správní orgán měl postupovat podle ust. § 120a a § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nikoliv rozhodovat o jeho vyhoštění. Domáhal se proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na důvodech svého rozhodnutí s tím, že jak rozhodnutí žalované, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v souladu se zákonem a řádně zdůvodněna a k námitce směřující do posouzení ust. § 172 zákona o pobytu cizinců uvedla, že se správní orgán (OAMP MV ČR) ve svém stanovisku k možnosti vycestování cizince pečlivě zabýval okolnostmi případu žalobce a dospěl k odůvodněnému závěru, že jeho vycestování je možné. Tento závěr podložil přezkoumatelným důkazním materiálem – výpovědí jmenovaného v řízení o správním vyhoštění a v řízení o udělení mezinárodní ochrany a informací o situaci v jeho zemi původu. Z uvedeného vyplývalo, že nic nebránilo jeho legálnímu vycestování z domovského státu, fakt bezproblémového opuštění vlasti by mu ale činil potíže při žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je zřejmé, že jednal účelově. Vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, navíc námitka postrádá bližší konkretizaci a relevanci. Na území ČR vstoupil, po té co cestoval přes několik členských zemí EU, kdy mu nic nebránilo v tom, aby požádal o udělení mezinárodní ochrany. Na území ČR byl v předchozí době legálně na základě cestovního dokladu vydaného státem původu a o udělení ochrany nepožádal. Namítaná procesní pochybení žalované odmítla.

V žalobě žalobce uvedl svou adresu K. 16/36, T., na kterou se však nepodařilo od doby zahájení řízení u soudu doručit žádnou písemnost Krajského soudu v Ústí nad Labem, ani zdejšího soudu, proto zdejší soud usnesením č.j. 32 A 65/2013-52 ze dne 18.5.2015 ustanovil žalobci pro toto řízení zástupce společnost SOZE – sdružení občanů zabývajících se emigranty.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních

bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle nichž policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn nebo pobývá-li cizinec na území vez víra, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce v žalobě namítal obecně porušení ust. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu, aniž konkrétně uvedl, v čem spočívalo porušení povinnosti tam uvedených. V doplnění žaloby pak namítal splnění podmínek pro postup podle § 120a odst. 1 ve spojení s ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odvoláním na čl. 31 odst. 1 Úmluvy. Vyslovil domněnku, že požádal o mezinárodní ochranu, protože přijel ze země, kde se obává o svůj život, z důvodu pronásledování pro uplatňování politických postojů do přijímacího střediska se dostavil v nejdříve možné době a do ČR přijel v kamionu za pomoci převaděčů, z čehož dovozuje, že správní orgán správně aplikoval ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud posoudil tuto konkrétní námitku jako nedůvodnou, přičemž stačilo, aby při jejím posuzování vycházel z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, kde vysloveně uvedl, že vstoupil na území ČR vědomě neoprávněně, na základě padělaného cestovního dokladu jako spolujezdec řidiče kamionu, který ho z Turecka přepravoval až do ČR, kde ho následně na smluveném místě vyzvedl kamarád. Padělaný cestovní doklad ponechal řidiči kamionu, neboť byl majetkem převaděčské skupiny. Pokud se týká doby minulé, uvedl, že byl v ČR již jednou a to v roce 2009 poté, co požádal o turistické vízum, které mu bylo uděleno. Z uvedeného lze dovodit, že nic nebránilo tomu, aby vycestoval z domovského státu legálně, což by činilo potíže při žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Že žádost o udělení mezinárodní ochrany nemínil vážně vyplývá z údajů získaných ve spise soudu, neboť dle sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24.3.2015 má žalobce od 8.11.2013 evidován svévolný odchod z PoS Havířov a řízení o azylu bylo ukončeno dne 11.12.2013 zastavením řízení. Ze všech těchto skutečností vyplývá, že nebyly naplněny předpoklady čl. 31 Úmluvy a nebyl důvod, aby správní orgán postupoval podle § 120a a § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku soud posoudil jako nedůvodnou a konstatuje, že ust. § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 bylo správními orgány aplikováno na základě zjištěného skutkového stavu, o němž neměly správní orgán ani soud pochybnosti.

Pokud se týká zbývajících obecných námitok porušení ustanovení správního řádu, tyto žalobce nekonkretizoval a soud neshledal, že by žalovaný povinnosti v ustanovení uvedená porušil a konstatuje, že správní orgán postupovaly vždy v souladu se zákonem, tj. přihlédly ke všemu co v řízení zjistily a vyšlo najevo, řádně zdůvodnily výroky svých rozhodnutí a vypořádaly se s námitkami účastníka vznesenými v průběhu správního řízení.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová